

Az elidegenedés ostoba fajtája, ha valaki szerteszét a nagyvilágban keresi az újat, híreket ollóz magába mindenünnen — éppen csak maga köré nem néz, itthon az új társadalomfejlődési szakaszt nem látja, abban részt nem vesz... A szocializmusban tagadhatatlanul ugyanúgy érvényesülnek a dialektika törvényei, mint a kapitalista vagy az ébredő, volt-gyarmati világban. Nálunk is szembekerül régi és új, s a kommunista tanultságán, népközelségén, cselekvőképességén múlik, hogy a konzerváló és a megújító erők ellentmondása antagonizmussá válik-e, rést engedvén a settenkedő világreakciónak, avagy az ellentmondások idejében való felfedezése s tudományos megelőzése, az újításokba vetett hit és a kezdeményezés képessé teszi a társadalom szervezésére és vezetésére hivatott pártot, hogy — s itt adjuk már át a szót Nicolae Ceaușescu elvtársnak — „határozottsággal kiküszöbölje mindazt, ami a társadalmi életben régi és idejétmúlt, ami már nem felel meg az új társadalmi feltételeknek és fékezi az előrehaladást a szocialista demokrácia, a haladás és a civilizáció útján“.

Itt és most nagy dolog történik.

Milliók kezében pártunk főtitkárának előadói beszéde, mely a lakosság tömegeinek cselekvő részvételével végrehajtott országos területi-közigazgatási újjászervezés felmérése alkalmából hangzott el a Román Kommunista Párt Központi Bizottságánál, s ez a beszéd illetékesen figyelmeztet a gazdasági, társadalmi és politikai életben időnként még mutatkozó „konzervatív, merevségi és betokosodási tendenciák“ felszámolásának szükségére. Szocializmusunk fejlődése során íme elérkeztünk ahhoz a fordulathoz, amikor az elért eredményeknek megfelelően a párt nyilvános megvitatás után új szervezési formákat és munkamódszereket vezet be egész társadalmi életünkben. A párt főtitkára gondolkodó és felelős egyéniségek hozzájárulását kívánja a közügyek és államügyek intézéséhez. „Nem szabad... — üzeni — félnünk vagy tartózkodnunk attól, hogy megszervezzük politikánk problémáinak nyilvános megvitatását. Hiszen éppen a széles körű vita segíti elő a problémák tisztázását, a tömegek politikai öntudatának emelését, azt, hogy fejlődjenek az összes állampolgárok felelősségérzete a haza iránt, a szocialista társadalom építésének ügye iránt, a béke és a szocializmus világérdekei iránt.“

A buzdítás egyaránt szól munkásnak, parasztnak és értelmiséginek, nemzetiségre való tekintet nélkül, és mert a szocialista fejlődésben éppen úgy, mint annak tudatosításában és ideológiai védelmében s előbbrevitelesen rendkívül nagy szerepe van az általános műveltség, a filozófia, a

szaktudományok bővülésének, az emberiség gyűjtötte tudáskincs modern értékelésének, érthető, ha különlegesen is szó esik az értelmi pályákon dolgozók hivatásáról. „Nem adminisztratív intézkedésekkel, nem ukázzal kikényszerítve, hanem tudományos felvilágosító munka révén“ őrizhetjük meg és szaporíthatjuk eredményeinket a legjobban, ezért valóban kívánatos, hogy az értelmiség „nemcsak értékes tudományos és kulturális munkák létrehozásán dolgozzék, hanem azért is, hogy hozzájáruljon a haza egész társadalmi életéhez, hogy részt vegyen az állami és közügyek intézésében“.

Mint a romániai magyar értelmiség közügyi szerepével régóta foglalkozó folyóirat, a **Korunk** mindenkori kötelességének vallja, hogy tematikáját hozzáalakítsa a honi fejlődés szükségleteihez. Amint azt Nicolae Ceaușescu elvtárs, pártunk főtitkára kifejtette, mi is teret biztosítunk a szabad véleménynyilvánításnak s szívesen informáljuk olvasóinkat a világáramlatokról akár a tudományok, akár a művészetek és irodalom terén, de tesszük ezt országunk saját helyzetéből kiindulva, követvén pártunkat ideológiai felkészültségében, mozgalmi rugalmasságában és önállóan kidolgozott programja eredetiségében. Nemzetiségi adottságainknak megfelelően a magyar dolgozók őszinte hozzászólásait, kívánságait mi is bekapcsoljuk az ország eszmei vérkeringésébe, hogy a ránk — nyelvünkre, művelődésünkre — háruló feladatok minél tökéletesebb teljesítésével is hozzájáruljunk pártunk sikeréhez, Románia Szocialista Köztársaság szuverén fejlődéséhez.

Az ország új társadalomfejlődési szakaszához méltó volt már a nemzetiségi összetétel figyelembevételére is az új területi-közigazgatási beosztásoknál, s örömmel figyeljük a hazai magyar sajtó kiszélesedését, mint a helyi — elsősorban székelyföldi — tartalékerők újszerű mozgósításának új eredményét. Az anyanyelvi oktatás, a nemzeti nyelvhasználat a közigazgatásban, haladó magyar nemzeti hagyományaink ápolása (gondoljunk a tavalyi Arany János ünnepekre és a kolozsvári magyar színház jubileumára, Salamon Ernő szobrának felavatására e napokban, vagy a Körösi Csoma Sándor-szoboravatás előkészületeire), a megnőtt magyar könyvkiadás és -behozatal — megannyi közügy, melynek sokoldalú előbbrevitelére ma ugyanúgy alkalom nyílik, mint a román néppel, az ország egész lakosságával közös gazdasági, társadalmi és kulturális munkakörök korszerűsítésére e megnőtt, minden ízében tavaszi időben.

Vigyázzuk a nagyvilág forrását, de őrizzük a hon érdekét, soha el nem idegenülten. Itthon vagyunk szívvel-lélekkel, alkotó egységben az ország egészével.

KORUNK

